

Hangman

Zwaantje Kurpershoek

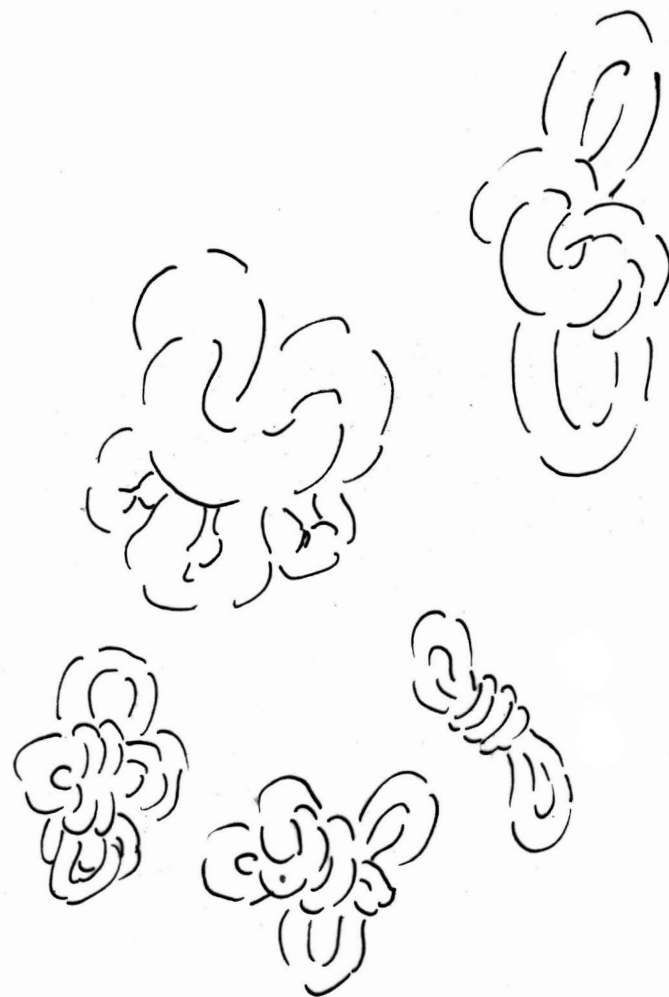
Juli 2020

Toen Hangman voor het eerst voor mijn ogen verscheen kon ik het niet geloven. Hij had maar één arm. En niet zomaar één, deze arm was zowel zijn rechter- als zijn linkerarm. De ene kant van de arm was verbonden aan zijn linkerschouder en de andere kant aan zijn rechterschouder. Zo vormde de arm een ring met zijn lichaam. Met deze arm hing Hangman aan een tak in het bos met zijn ogen gesloten.

Het vreemde wezen had mijn voetstappen blijkbaar gehoord en deed één oog open. Toen hij zag dat ik naar hem keek, groette hij mij vriendelijk door met zijn voet te zwaaien. Mijn nieuwsgierigheid overwon mijn angst en ik liep een paar passen in zijn richting en ik vroeg: “Wie ben jij?” “Ik ben Hangman” zei Hangman.

Ik vroeg hem hoe hij zijn eten eet en of er nog meer hangmannen of hangvrouwen bestaan. Hij antwoordde dat hij dat niet wist en dat hij zijn eten “gewoon” met zijn tenen eet. Hij liet mij zien dat hij kon touwtje springen met zijn arm en dat hij zijn arm als sjaal om zijn hoofd kon dragen. Ik probeerde hem na te doen door mijn linker en rechterhand te verbinden met een stevige handgreep. Vol enthousiasme riep ik: “Nu heb ik ook maar één arm!”

Vanaf die dag raakte ik bevriend met Hangman en ging ik vaker naar het bos om Hangman op te zoeken. Hangman was een eigenaardig figuur, wat maakte dat ik altijd nieuwsgierig was naar zijn doen en laten. Voorheen als ik naar het bos ging, deed ik niet veel bijzonders; lag ik onder een boom of liep ik een rondje. Hangman daarentegen heeft altijd weer iets anders tja.. hoe zal ik het zeggen.. eigenaardigs te doen?

Op een ochtend was ik op zoek naar Hangman. Ik liep het hele bos door, maar kon hem nergens vinden. Toen ik het einde van het bos had bereikt, ging ik, om een beetje te rusten, zitten onder een boom. Drie bomen verder was de laatste boom. Daarachter lag een meer. Tussen de bomen kon ik stukjes water zien glinsteren in de zon. Ik zag iets bewegen op het meer, dus besloot ik te kijken wat het was en liep richting het water.

Het was Hangman die op een vlot in het water dreef. In het midden van het vlot zat een gat. Waar zou een gat in een vlot nu goed voor kunnen zijn?, dacht ik bij mezelf.

Hangman leek alsmaar te turen door het gat. Ik was nieuwsgierig, dus liep ik naar de rand van het meer.

“Dag Hangman” zei ik. Hangman zei niks terug. Hij heeft mij vast niet gehoord, dacht ik, dus zei ik nog eens, maar nu iets luider, “Dag Hangman”.

...

Weer een stilte. Geen antwoord. Dus riep ik dit keer: “DAG HANGMAN”.

Hangman keek eindelijk op en zei direct: “Kom snel hier, ik wil je iets héél belangrijks laten zien” en maakte een gebaar

met zijn hand dat ik naar hem toe moest komen, terwijl hij alweer zijn ogen van mij had afgekeerd om in het gat te starren.

“Maar Hangman”, zei ik, “Ik ga toch niet zomaar het water in. Kan je niet even naar mij toe varen?” “Ach ja”, zei hij, “dat had ik kunnen bedenken. Niet iedereen kan door het water.” Dus gooide hij, terwijl hij bleef kijken door het gat, zijn benen in het water en begon te trappelen zodat het vlot zich in mijn richting bewoog.

Ik moet je zeggen dat ik onderhand eigenlijk wel heel nieuwsgierig was naar wat er zich in dat gat bevond. Blijkbaar was daar iets heel speciaals te zien. Toen Hangman was aangekomen bij de kant, kroop ik het vlot op en keek door het gat. In stilte bleven we toen samen kijken tot ik mijn stem hervond en vroeg, “Wat is hier nu eigenlijk zo bijzonder aan?”

Verbaasd keek Hangman mij aan. “Zie je het dan niet?”

“Ik zie gewoon een gat met water”, zei ik.

“Dus je ziet het wel?”, vroeg Hangman.

“Wat dan?”, vroeg ik.

“Het gat met water.”, zei Hangman.

“Ja”, zei ik.

“Mooi”, zei hij.

... een stilte

“Maar wat is er nu zo bijzonder aan?” vroeg ik.

“Het gat met water” zei Hangman.

Ik zweeg. Ik begreep niet wat hij bedoelde.

“We hebben het gevangen” zei Hangman.

...

“Wat?” vroeg ik.

“Dit stukje water” zei Hangman.

“En nu dit stukje water”.

“En nu deze, we vangen de hele tijd weer een nieuwe opnieuw!”.

“Kan je je voorstellen”, vroeg Hangman mij toen, “dat buiten deze stukjes water, het water zich verder uitstrekt? Dat samen al deze kleine stukjes water één grote waterplas vormen, zoals een meer of misschien wel een zee!”

